

ROMÂNIA GHID AL PREȚURILOR DE TRANSFER

1. Principiul valorii de piață

Principiul valorii de piață a fost introdus în legislația fiscală națională în 1994 și este aplicabil tuturor tranzacțiilor cu părți afiliate, inclusiv celor care au loc între o entitate juridică nerezidentă și sediul său permanent din România. Începând cu 2010, tranzacțiile cu părți afiliate efectuate între două entități juridice române intră, de asemenea, în domeniul de aplicare al inspecțiilor privind prețurile de transfer, în timp ce anterior numai tranzacțiile cu părți afiliate nerezidente au fost investigate de autoritatea fiscală.

Articolul 11 din Codul fiscal român (Legea nr. 227/2015), cu modificările și completările ulterioare, stabilește regula generală conform căreia tranzacțiile dintre persoane sau entități afiliate trebuie evaluate la valoarea de piață.

Conform art. 7 pct. 33 din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, principiul valorii de piață este definit după cum urmează: *„atunci când condițiile stabilite sau impuse în relațiile comerciale sau financiare între două persoane afiliate diferă de acelea care ar fi existat între persoane independente, orice profituri care în absența condițiilor respective ar fi fost realizate de una dintre persoane, dar nu au fost realizate de aceasta din cauza condițiilor respective, pot fi incluse în profiturile acelei persoane și impozitate corespunzător”*.

Pentru determinarea rezultatelor fiscale ale părților afiliate, se vor aplica prevederile privind prețurile de transfer din Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015). În cazul în care astfel de diferențe sunt îndeplinite, care nu pot fi explicate sau documentate în mod corespunzător de către contribuabilul auditat, se poate concluziona că prețurile de transfer nu sunt stabilite în condițiile valorii de piață, iar autoritățile fiscale pot ajusta veniturile și cheltuielile contribuabililor astfel încât să reflecte valoarea de piață. În prezent, această abordare se aplică atât în situații interne, cât și transfrontaliere.

2. Trimitere la Liniile Directoare OECD privind prețurile de transfer

Deși România nu este membră a OECD, legislația națională prevede în mod expres că, în aplicarea normelor privind prețurile de transfer, autoritățile fiscale române vor lua în considerare și Liniile directoare ale OECD privind prețurile de transfer.

România susține pe deplin Liniile directoare OECD privind prețurile de transfer pentru întreprinderile multinaționale și administrațiile fiscale ca sursă principală de interpretare pentru aplicarea principiului valorii de piață, astfel cum este încorporat la articolul 11 din Codul fiscal și în reglementările privind prețurile de transfer emise de Ministerul Finanțelor.

În conformitate cu practica internațională, România aplică în mod prospectiv Liniile Directoare OECD privind prețurile de transfer, de la data la care acestea sunt adoptate sau reflectate în legislația națională sau în orientările administrative.

Cu toate acestea, în măsura în care edițiile ulterioare ale Liniilor directoare OECD oferă clarificări sau dezvoltări ale principiilor deja încorporate în versiunile anterioare, autoritățile fiscale române le pot lua în considerare pentru perioade anterioare, cu condiția ca o astfel de aplicare să nu contravină dreptului intern sau tratatelor existente privind dubla impunere.

3. Definiția părților afiliate

Conform art. 7 pct. 26 din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, o persoană este afiliată dacă relația dintre această persoană și o altă persoană este definită de cel puțin unul dintre următoarele cazuri:

- o persoană fizică este afiliată cu altă persoană fizică dacă acestea sunt soț/soție sau rude până la gradul al III-lea inclusiv;
- o persoană fizică este afiliată cu o persoană juridică dacă persoana fizică deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor afiliate, minimum 25% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot ale unei persoane juridice ori dacă controlează în mod efectiv persoana juridică;
- o persoană juridică este afiliată cu altă persoană juridică dacă cel puțin aceasta deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor afiliate, minimum 25% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot la cealaltă persoană juridică ori dacă controlează în mod efectiv acea persoană juridică;
- o persoană juridică este afiliată cu altă persoană juridică dacă o persoană deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor sale afiliate, minimum 25% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot atât la prima persoană juridică, cât și la cea de-a doua ori dacă le controlează în mod efectiv;

4. Metode de stabilire a prețurilor de transfer

Legislația națională prevede că contribuabilii pot utiliza metode tradiționale de stabilire a prețurilor de transfer (comparării prețurilor, cost plus și preț de revânzare), precum și orice altă metodă care este în conformitate cu orientările OECD (marjei nete și împărțirea profitului). De asemenea, se aplică orice altă metodă recunoscută de Liniile directoare a OECD.

Standardul utilizat pentru selectarea celei mai adecvate metode este prevăzut într-o versiune simplificată în legislația națională, precum și în capitolul II din Liniile directoare OECD, selectarea celei mai adecvate metode de stabilire a prețurilor de transfer în funcție de circumstanțele cazului, care ar trebui utilizată în consecință.

5. Cerințe privind documentarea prețurilor de transfer

Cerințele românești privind documentarea prețurilor de transfer respectă standardul pe trei niveluri stabilit de acțiunea 13 a OECD privind BEPS și Codul de conduită al UE privind documentația privind prețurile de transfer pentru întreprinderile asociate (EUTPD), dosarul standard, dosarul local și raportarea pentru fiecare țară în parte.

În conformitate cu Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015, cu modificările ulterioare), contribuabilii implicați în tranzacții între părți afiliate au obligația de a întocmi un dosar privind prețurile de transfer. Contribuabilul are obligația de a pregăti un dosar privind prețurile de transfer la cererea autorităților fiscale pentru contribuabilii mici și mijlocii și anual pentru contribuabilii mari. Tranzacțiile pentru care contribuabilul este obligat să întocmească un dosar privind prețurile de transfer, termenele, conținutul dosarului privind prețurile de transfer, atunci când se solicită acest lucru, sunt toate publicate în Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 442/2016 privind cuatumul tranzacțiilor, termenele

pentru întocmire, conținutul și condițiile de solicitare a dosarului privind prețurile de transfer și procedura de ajustare/estimare a prețurilor de transfer(denumit în continuare Ordinul nr. 442/2016).

În 2016 au fost publicate reglementări detaliate privind conținutul dosarului privind prețurile de transfer (Ordinul nr. 442/2016), care înlocuiește dispozițiile inițiale existente, și anume Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 222/2008 privind conținutul dosarului privind prețurile de transfer. Dispozițiile Ordinului nr. 442/2016 sunt conforme cu Liniile directoare OECD privind stabilirea prețurilor de transfer și cu Codul de conduită privind documentația prețurilor de transfer pentru întreprinderilor asociate din Uniunea Europeană (EUTPD), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. C176/1 din 28 iulie 2006.

În general, dosarul privind prețul de transfer trebuie să includă informații despre grup (structura juridică, operațională și organizațională, descrierea generală a activității grupului, strategiile de afaceri, metodologia de stabilire a prețurilor de transfer la nivel de grup, prezentarea generală a tranzacțiilor dintre părțile afiliate, deținătorii de active necorporale din cadrul grupului, descrierea generală a funcțiilor și a riscurilor asumate de părțile afiliate etc.), informații despre contribuabilul auditat (prezentare detaliată a tranzacțiilor controlate, analiză funcțională, condiții contractuale, circumstanțe economice, strategii de afaceri specifice, utilizarea de elemente de comparație interne sau externe, descriere documentată a metodei de stabilire a prețurilor de transfer), descrierea altor condiții considerate relevante pentru contribuabil.

România a pus în aplicare regimul CbCR al OECD prin Codul fiscal (Legea nr. 227/2015) și Ordinul nr. 3049/2017 (astfel cum a fost modificat).

6. Teme specifice privind prețurile de transfer

România urmărește îndeaproape evoluțiile OECD și cele mai bune practici internaționale în domeniul prețurilor de transfer, în special în ceea ce privește subiectele specializate care reflectă evoluția standardelor globale în temeiul Cadrului incluziv al OECD/G20 privind BEPS.

În aplicarea principiului valorii de piață, administrația fiscală română face trimitere la cele mai recente versiuni ale Liniilor directoare OECD privind prețurile de transfer pentru întreprinderile multinaționale și administrațiile fiscale, inclusiv actualizările încorporate în ediția din 2022 și revizuirile ulterioare din 2024.

În consecință, practica de stabilire a prețurilor de transfer și abordarea în inspecțiile fiscale din România sunt aliniate la Liniile directoare OECD privind:

- tratarea și alocarea veniturilor legate de bunurile necorporale, inclusiv aplicarea funcțiilor DEMPE (dezvoltare, îmbunătățire, întreținere, protecție și exploatare) și a principiilor privind activele necorporale greu de evaluat (HTVI);
- analiza serviciilor intragrup, făcând distincție între activitățile cu valoare adăugată și cele ale acționarilor și aplicând abordarea simplificată pentru serviciile cu valoare adăugată scăzută;
- delimitarea și stabilirea prețurilor tranzacțiilor financiare intragrup, în conformitate cu capitolul X din Orientările OECD; și
- recunoașterea și evaluarea acordurilor privind contribuția costurilor (CCA) pentru activități comune de dezvoltare sau de servicii.

Abordarea României pune accentul pe prevalența de fond asupra formei, pe delimitarea exactă a tranzacțiilor și pe alinierea profiturilor la crearea de valoare, în conformitate cu acțiunile OECD/G10 privind BEPS.

Autoritatea fiscală (ANAF) monitorizează în mod activ aceste evoluții și își actualizează

orientările administrative și metodologiile de inspecție în consecință, asigurând coerența cu standardele internaționale, menținând în același timp conformitatea cu legislația națională.

Proprietăți necorporale – considerații DEMPE și HTVI:

Normele românești privind prețurile de transfer respectă Liniile directoare OECD privind prețurile de transfer (TPG) în ceea ce privește delimitarea tranzacțiilor care implică bunuri necorporale („imobilizări necorporale”) pe baza funcțiilor DEMPE – dezvoltare, îmbunătățire, întreținere, protecție și exploatare.

Dreptul de proprietate asupra activelor necorporale în scopul stabilirii prețurilor de transfer este determinat nu numai de titlul juridic, ci și de comportamentul efectiv al părților și de funcțiile îndeplinite, de activele utilizate și de riscurile asumate.

Contribuabilii trebuie să identifice entitățile care îndeplinesc funcții DEMPE și să stabilească dacă acestea sunt remunerate în mod corespunzător, ținând seama de lanțul valoric și de substanța economică a grupului.

Alocarea randamentelor trebuie să reflecte locul în care își are reședința partea care are controlul asupra dezvoltării și a riscurilor conexe și suportă riscurile financiare asociate cu activele necorporale.

Autoritățile fiscale române examinează îndeaproape transferurile sau acordarea de licențe pentru active necorporale greu de evaluat (HTVI).

În cazul transferului unui activ necorporal sau al drepturilor asupra unui activ necorporal care se califică drept activ necorporal greu de evaluat (hard-to-value intangible), autoritățile pot utiliza rezultatele ex-post ca dovadă prezumtivă pentru a testa fiabilitatea și caracterul adecvat al prețului stabilit ex-ante, în conformitate cu orientările din Secțiunea D.4 a Capitolului VI din Liniile Directoare OCDE privind prețurile de transfer.

Contribuabilii care efectuează tranzacții HTVI ar trebui să păstreze o documentație detaliată contemporană, inclusiv proiecții, ipoteze și metodologii de evaluare utilizate pentru a determina prețurile în condițiile valorii de piață.

Considerații privind serviciile intragrup:

În conformitate cu capitolul VII din Liniile directoare OECD, administrația fiscală română face distincție între serviciile care oferă un avantaj clar beneficiarului și cele care nu le oferă (așa-numitele „activități ale acționarilor” sau servicii redundante).

Contribuabilii trebuie să demonstreze că:

- serviciul a fost prestat efectiv;
- a furnizat sau se preconiza că va oferi un beneficiu economic sau comercial; și
- sarcina reflectă valoarea stabilită în condițiile valorii de piață.

Atunci când costurile sunt puse în comun, ar trebui utilizate chei de repartizare adecvate (de exemplu, cifra de afaceri, numărul de angajați, indicatorii de utilizare).

Considerații privind tranzacțiile financiare:

Autoritatea fiscală română aplică principiile prevăzute în capitolul X din Liniile directoare OECD atunci când examinează tranzacțiile financiare intragrup, inclusiv împrumuturile între societăți, punerea în comun a lichidităților, garanțiile și acoperirea împotriva riscurilor.

Printre principalele considerente se numără:

- delimitarea exactă a relației financiare, inclusiv justificarea comercială, condițiile de creditare și opțiunile disponibile în mod realist;

- evaluarea bonității debitorului și a capacității acestuia de a onora datoria;
- analiza funcțională a persoanelor care exercită controlul asupra riscului financiar; și
- aliniere între clauzele contractuale și conduită.

Ratele dobânzii ar trebui să fie evaluate comparativ cu tranzacțiile independente de pe piață, iar documentația ar trebui să includă dovezi privind stabilirea ratei dobânzii (de exemplu, analiza ratingului de credit, curbele randamentului, marjele pieței).

Dispozițiile din dreptul intern privind capitalizarea subțire și combaterea abuzurilor rămân aplicabile în paralel cu analiza prețurilor de transfer.

Considerații privind acordurile de contribuție a costurilor (CCA):

România recunoaște mecanismele de contribuție la costuri (CCA), astfel cum sunt definite în capitolul VIII din Liniile directe OECD.

În cadrul unei CCA, participanții participă la costurile și riscurile aferente dezvoltării, producerii sau obținerii de active, servicii sau drepturi, proporțional cu beneficiile preconizate obținute.

Contribuțiile pot fi în numerar sau în natură (de exemplu, servicii, active necorporale).

Contribuția fiecărui participant trebuie să fie în concordanță cu beneficiile preconizate și să fie măsurată la valoarea stabilită în condițiile valorii depiață.

În cazul în care contribuția unui participant nu este proporțională cu beneficiile preconizate, trebuie efectuată o ajustare în condiții de valoare de piață.

CCA-urile ar trebui să fie sprijinite printr-un acord scris care să specifice participanții, domeniul de aplicare, metoda de evaluare și mecanismul de alocare a beneficiilor.

Contribuabilii implicați în CCA-uri, în special cei care au legătură cu cercetarea și dezvoltarea sau centrele de servicii partajate, ar trebui să păstreze o documentație solidă care să acopere:

- natura activităților și a activelor care fac obiectul unei contribuții;
- beneficiile preconizate pentru fiecare participant;
- justificarea cheilor de repartizare; și
- mecanisme de revizuire periodică pentru a asigura alinierea în timp.

Previziuni privind conformitatea:

Autoritățile fiscale române pun un accent sporit pe tranzacțiile care implică active necorporale, acorduri financiare și servicii intragrup, în special în cazul în care marjele de profit se abat de la standardele sectoriale.

Contribuabilii sunt încurajați să documenteze analizele DEMPE, crearea de valoare în cadrul grupului și toate ipotezele care stau la baza evaluărilor intangibile.

În cursul verificărilor, ANAF poate solicita modele detaliate de alocare a costurilor, descrieri ale proiectelor de C&D, acorduri intragrup și studii comparative comparabile.

7. Proceduri specifice de inspecție a prețurilor de transfer și / sau sancțiuni specifice pentru prețurile de transfer

Sarcina probei

Sarcina principală a probei revine contribuabilului, prin intermediul documentației privind prețurile de transfer care trebuie pregătită în conformitate cu cerințele legislației naționale. Pe de altă parte, în cazul în care un dosar privind prețurile de transfer nu este prezentat, la

cerere, sau este incomplet (nefurnizarea informațiilor solicitate de inspectorul fiscal pentru a stabili dacă prețurile de transfer relevante, astfel cum sunt percepute în tranzacțiile dintre societăți, sunt sau nu sunt complete), autoritatea fiscală poate efectua propria evaluare și poate impune ajustări adecvate ale venitului impozabil, dacă se consideră necesar. De asemenea, în cazul în care prețurile aplicate într-o tranzacție cu o parte afiliată sunt contestate, administrația fiscală ar trebui să stabilească valoarea de piață pe baza informațiilor publice disponibile cu privire la tranzacții similare.

Statutul prescripției

Ajustările profitului pentru tranzacțiile dintre părți afiliate pot fi efectuate în termenul național de prescripție de 5 ani. Prin excepție, dreptul de stabilire a obligațiilor fiscale este limitat la 10 ani, cu condiția ca aceste obligații să rezulte din fraudă fiscală, care intră sub incidența dispozițiilor de drept penal.

Documentare

În general, normele procedurale pentru inspecția prețurilor de transfer sunt aceleași cu cele aplicabile examinărilor obișnuite. Inspecțiile sunt inițiate printr-o notificare trimisă contribuabilului, care va detalia natura și sfera auditului. Inspecția este închisă prin emiterea unui proiect de raport la care contribuabilii se pot opune. După audierile preliminare acordate contribuabilului, auditorii fiscali pot emite raportul final, care poate include ajustări.

La fel ca în cazul inspecțiilor fiscale obișnuite, inspecția prețurilor de transfer poate fi inițiată prin selectarea contribuabililor pe baza mai multor date, cum ar fi:

- tranzacții semnificative cu părților afiliate;
- pierderi recurente;
- plata unor impozite minime;
- comportamentul anterior al contribuabililor: conformare sau neconformare, etc.

Cererea oficială de prezentare dosar privind prețurile de transfer este precedată, în general, de verificări preliminare privind tranzacțiile părților afiliate, cum ar fi solicitări de acorduri între societăți sau explicații privind tranzacțiile cu părțile afiliate, astfel cum sunt prezentate în situațiile financiare sau în documentele contabile.

Sanțiuni

Neprezentarea dosarului privind prețurile de transfer poate duce la amenzi cuprinse între 12.000 LEI și 14.000 LEI (și anume, aproximativ 2.700 EUR – 3.000 EUR la cursul de schimb curent) pentru contribuabilii mijlocii și mari sau de la 2.000 LEI până la 3.500 LEI (adică aproximativ 430-750 EUR la cursul de schimb valutar) pentru celelalte categorii de contribuabili, urmată de o estimare a prețurilor de transfer de către autoritățile fiscale pe baza informațiilor general disponibile privind tranzacții similare ca medie aritmetică a prețurilor pentru trei tranzacții similare. Profiturile impozabile suplimentare care rezultă din această estimare sau din orice ajustare a prețurilor de transfer fac obiectul ratei generale de impozitare a profitului de 16 % și al dobânzilor și penalităților de întârziere corespunzătoare. În conformitate cu legislația română, dobânzile și penalitățile în caz de întârziere a plăților sunt nedeductibile.

8. Informații pentru întreprinderile mici și mijlocii privind PT

În prezent, există norme și reglementări sau proceduri specifice privind prețurile de transfer pentru contribuabilii mici și mijlocii, respectiv pentru contribuabilii mari.

Astfel, conform prevederilor Ordinului nr. 442/2016, în cazul contribuabililor mici și mijlocii, se aplică următoarele valori ca prag de semnificație:

- 50.000 EUR în cazul costurilor cu dobânzile suportate pentru servicii financiare, care urmează să fie stabilite pe baza cursului de schimb anunțat de Banca Națională a României în vigoare la ultima dată a exercițiului financiar relevant;
- 50.000 EUR în cazul prestării de servicii, care urmează să fie stabilită pe baza cursului de schimb anunțat de Banca Națională a României la ultima dată a exercițiului financiar relevant;
- 100.000 EUR în cazul tranzacțiilor care implică achiziții/vânzări de active corporale sau necorporale, care urmează să fie stabilite pe baza cursului de schimb anunțat de Banca Națională a României în vigoare la ultima dată a exercițiului financiar relevant.

Iar, conform prevederilor Ordinului nr. 442/2016, marii contribuabili (astfel cum a fost stabilit prin Ordinul președintelui Agenției Administrației Fiscale Naționale), care efectuează tranzacții cu persoane afiliate cu o valoare anuală totală, calculată prin însumarea valorii tranzacțiilor efectuate cu toate persoanele afiliate, fără TVA, mai mare sau egală cu oricare dintre următoarele praguri, au obligația de a întocmi anual dosarul privind prețurile de transfer:

- 200.000 EUR în cazul costurilor cu dobânzile suportate pentru servicii financiare, care urmează să fie stabilite pe baza cursului de schimb anunțat de Banca Națională a României în vigoare la ultima dată a exercițiului financiar relevant;
- 250.000 EUR în cazul prestării de servicii, care urmează să fie stabilită pe baza cursului de schimb anunțat de Banca Națională a României la ultima dată a exercițiului financiar relevant;
- 350.000 EUR în cazul tranzacțiilor care implică achiziții/vânzări de active corporale sau necorporale, care urmează să fie stabilite pe baza cursului de schimb anunțat de Banca Națională a României în vigoare la ultima dată a exercițiului financiar relevant.

Contribuabilii/plătitorii care se încadrează în prevederile menționate mai sus și care efectuează tranzacții între societăți cu o valoare anuală agregată atinsă prin însumarea valorilor tranzacțiilor cu toate părțile afiliate, fără TVA, care este mai mică decât pragurile de semnificație menționate mai sus, trebuie să întocmească documente care să ateste respectarea principiului valorii de piață, în cazul unei inspecții fiscale, în conformitate cu dispozițiile efective ale reglementărilor fiscale generale.

Dosarul privind documentarea prețurilor de transfer poate fi solicitat și de autoritatea fiscală în afara controlului fiscal, în temeiul art. 58 și 64 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Contribuabilii marii/plătitorii care nu îndeplinesc criteriile de mai sus au obligația de a pregăti și de a prezenta dosarul privind prețurile de transfer numai la cererea autorității fiscale în cadrul unei inspecții fiscale.

9. Informații privind soluționarea litigiilor

În prezent, legislația prevede următoarele forme de proceduri amiabile:

- MAP în temeiul tratatelor fiscale bilaterale încheiate de România cu alte țări;
- MAP în temeiul Convenției de arbitraj a UE pentru statele membre ale UE;
- MAP în temeiul Directivei (UE) 2017/1852 privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană.

Un contribuabil poate solicita inițierea unui MAP în cazul în care consideră că impozitarea nu este în conformitate cu tratatul relevant.

Cererea trebuie depusă în termen de trei ani de la prima notificare a acțiunii care conduce la o astfel de impozitare.

Cererile privind MAP pot fi formulate independent de căile de atac administrative sau judiciare interne.

În cazul în care ambele autorități nu reușesc să ajungă la un acord în termenul aplicabil (în general, doi ani în temeiul Convenției de arbitraj a UE), contribuabilul poate solicita arbitrajul în cazul în care acest lucru este eligibil.

România pune în aplicare toate acordurile la care s-a ajuns în cadrul MAP, chiar dacă termenele de prescripție interne au expirat.

Pentru litigiile care implică state membre ale UE, contribuabilii pot solicita, de asemenea, scutiri în temeiul Directivei (UE) 2017/1852, transpusă în legislația română prin Ordonanța Guvernului nr. 6/2020 (astfel cum a fost modificată).

Directiva instituie un mecanism de arbitraj obligatoriu pentru soluționarea litigiilor privind dubla impozitare dintre jurisdicțiile UE.

Printre principalele caracteristici se numără:

Contribuabilul trebuie mai întâi să depună simultan o plângere la ambele autorități competente în termen de trei ani de la primirea primei notificări fiscale sau a primei măsuri care conduce la dubla impunere.

Fiecare stat membru trebuie să decidă cu privire la admisibilitatea plângerii în termen de șase luni.

În cazul în care nu se ajunge la un acord în termen de doi ani, contribuabilul poate solicita înființarea unei comisii consultative (sau a unei comisii de soluționare alternativă a litigiilor), care să emită un aviz în termen de șase luni.

Autoritatea competentă din România atât pentru procedurile MAP, cât și pentru procedurile prevăzute de Directiva (UE) 2017/1852 este Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) – Direcția pentru prețurile de transfer și acordurile prealabile de stabilire a prețurilor (DPTAPA).

Punere în aplicare și transparență

Orice acord la care au ajuns autoritățile competente în cadrul procedurii de acord amiabil este pus în aplicare de România indiferent de dispozițiile naționale privind prescripția sau de deciziile fiscale anterioare efectuate de autoritățile fiscale care au dat naștere litigiului.

România publică statistici anuale privind MAP și cazurile prevăzute de Directiva UE în temeiul Cadrului de raportare statistică al OECD privind MAP și al Platformei UE pentru buna guvernare fiscală.

Contribuabilii sunt încurajați să consulte Manualul pentru implementarea efectivă a procedurilor amiabile (MEMAP) și Codul de conduită al UE privind punerea în aplicare efectivă a Convenției de arbitraj.

10. Reglementări relevante privind acordurile de preț în avans

Contribuabilii implicați în tranzacții cu părți afiliate au opțiunea de a solicita acorduri de preț în avans (APA). Informațiile privind procedura de depunere a cererilor și documentele justificative ale contribuabilului care intenționează să solicite emiterea unui APA sunt cuprinse în Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 3735/2015 privind aprobarea procedurii de emitere și modificare a unui acord de preț în avans, precum și conținutul cererii de emitere și modificare a unui acord de preț în avans.

APA este definit ca un act administrativ emis de autoritatea fiscală în vederea soluționării unei cereri oficiale a contribuabililor în domeniul de aplicare al stabilirii condițiilor și metodologiei

de stabilire a prețurilor de transfer în tranzacțiile cu părțile afiliate pentru o perioadă determinată.

Procedura este inițiată de contribuabil prin depunerea unei cereri oficiale de APA care poate fi precedată, la cererea contribuabilului, de o întâlnire prealabilă cu reprezentanții autorității fiscale. Conținutul documentației care trebuie furnizată pentru emiterea unui APA este similar cu conținutul dosarului privind prețurile de transfer, și se referă numai la viitoarele tranzacții controlate.

APA pot fi unilaterale, bilaterale sau multilaterale și pot fi eliberate pentru o perioadă de până la 5 ani. Prin excepție, valabilitatea sa poate fi mai lungă în cazul acordurilor pe termen lung. APA este opozabil și obligatoriu pentru autoritățile fiscale atât timp cât termenii și condițiile sale sunt respectate pe deplin de contribuabil. De asemenea, contribuabilul este obligat să prezinte un raport anual care să detalieze îndeplinirea termenilor și condițiilor acordului, până la termenul de depunere a situațiilor financiare.

Ordonanța nr. 11/2025 a pus în aplicare, de asemenea, APA pentru perioade anterioare depunerii cererii, pentru o perioadă de până la 5 ani, aplicabilă atât în cazul acordurilor unilaterale, bilaterale, cât și multilaterale.

În cazul în care un contribuabil nu este de acord cu APA, o notificare poate fi trimisă autorității fiscale emitente în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar APA nu va mai produce efecte juridice. Termenul pentru eliberarea APA este de 12 luni în cazul APA unilaterale și de 18 luni în cazul APA bilaterale sau multilaterale. În cazul marilor contribuabili și pentru tranzacțiile incluse în acord cu o valoare consolidată anuală mai mare de 4 milioane EUR, se plătește o taxă de 20.000 EUR, în timp ce pentru modificarea acesteia taxa se ridică la 15.000 EUR.

Pentru restul contribuabililor (întreprinderi mici și mijlocii), taxa pentru emiterea unui APA este de 10.000 EUR, iar taxa pentru modificarea acestuia este de 6.000 EUR.

11. Linkuri către site-urile guvernamentale relevante/ Uniunea Europeană/OECD

Guvernul României: www.gov.ro

Ministerul Finanțelor Publice:

www.mfinante.gov.ro

Agenția Națională de Administrare Fiscală din România: www.anaf.ro

Comisia Europeană: www.ec.europa.eu

Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OECD) – www.oecd.org